

oriteter. Det er der nu i og for sig ikke noget saa forfærdeligt at sige til, at nogle Sparere ad den Vej faa et Gode, som andre ikke kunne faa, men saa vidt jeg kan skønne, bliver Følgen den, at naar en Mængde Mennesker paa den Maade kunne klare Terminen, og der saa i sin Tid kommer til at falde et Tab af en bestemt Størrelse paa Bondestandens Sparekasse, komme de Sparere, som ikke have været i den Situation, derved til at lide et saa meget større Tab. Det forekommer mig at være et overordentlig stort Onde, og det er saa meget større Onde, som man vel kan gaa ud fra, at de Folk, som have Prioriteter og Penge staaende paa Sparekassen, ere de mere velstaaende, hvorimod det er den lange Række af smaa Sparere, som ikke have Prioriteter i Sparekassen, det kommer til at gaa ud over. Dette Forhold, forekommer det mig, maa man tage i Betragtning ved Afgørelsen af denne Sag.

Naar Spørgsmaalet nu bliver, hvorledes alt dette skal tages i Betragtning, mener jeg, der paa det finansielle Omraade ganske vist er Lægmand, at man maa vide, hvilket Maksimumstab der bliver, og her kommer jeg da ind paa en lignende Tanke som den, det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme) i Gaar havde, for saa vidt jeg forstod ham, nemlig, at naar man kender Maksimumstabet, maa man ogsaa kunne vide, hvad dette er procentvis. Det forekommer mig da, at man maatte kunne komme til en saadan Ordning, at Folk til Opfyldelse af deres Forpligtelser nu til December Termin kunde bruge en vis Procent, 60—70 pCt. af det Beløb, de havde staaende paa Sparekassebog, men ikke Resten. Naar saa Tabene i sin Tid skulde fordeles paa Sparerne, skulde de fordeles paa Grundlag af, hvad der stod i Sparekassen, inden en saadan Udbetaling fandt Sted. Det vilde være noget, Folk i Almindelighed vilde anse for at være naturligt og fornuftigt. Hvis man helt vilde lade være at benytte de Penge, der staa paa Sparekassebog, til Afvikling af Forpligtelser, vil det vække et meget stort Raseri blandt Folk, der ganske naturligt ville sige: Jeg har jo saa og saa mange Penge indestaaende, lad mig dog i alt Fald bruge dem til Opfyldelse af mine Forpligtelser. Om det er muligt at gaa denne Vej, skal jeg ikke kunne sige, da jeg er Lægmand, men det forekommer mig at være en Udvej, der var i Overensstemmelse med sund Fornuft.

Hvordan nu end Stillingen bliver, maa

Rigsdagen være klar over — og vi maa i saa Henseende ogsaa have en Udtalelse af det ærede Medlem fra Lejre (Ole Hansen) om, hvad Partiets Opfattelse er —, at samme Opfattelse, som nu vinder Flertal her i dette Ting, er den Opfattelse, man har i det andet Ting. Thi naar de to Ting ere enige om et Lovforslag, menes der dermed ikke alene, at de ere enige om de Ord, der staa i Lovforslaget, men de maa ogsaa være enige om Fortolkningen af det. Er dette ikke Tilfældet, er den nye Fortolkning, der kommer ind fra det Tings Side, der behandler Lovforslaget sidst, ensbetydende med en Ændring i det, der er kommet fra det andet Ting.

Deuntzer: I det meget rigtige og gode, den ærede sidste Taler udtalte, var der en Ting, som maaske ikke var saa rigtig, nemlig den, at det er muligt, at det ikke stemmer ganske med alles Retfærdighedsfølelse, at de Kreditorer, de Indskydere, Sparekassen har, som tillige ere Skyldnere, skulde være daarligere stillede end de andre, der have gjort Indskud. Det er meget muligt, at man kan rejse mange Indvendinger derimod, men det er en Ting, der er hjemlet i Loven, nemlig Konkursloven af 1872 § 15. Det er der altsaa aldeles ikke noget at gøre ved. Nu kommer der et Spørgsmaal frem, som vil blive afgjort ved den Fortolkning, Domstolene muligvis ville gøre gældende angaaende Modregning, nemlig dette, at naar man nægter en Mand, der skylder i Sparekassen, altsaa en Mand, som har Prioriteter fra Sparekassen i sin Ejendom, i den kommende Termin at likvidere Renter, han skulde betale, Afdrag, der ere forfaldne, eller andre Præstationer, hvad det nu kan være, saa bliver han daarligere stillet, end hvis Sparekassen var gaaet fallit. Jeg tror ikke, man faar Domstolene til at etablere, at disse, fordi de ere Debitorer, paa Grund af denne Moratorielov skulde være daarligere stillede, end om Sparekassen var gaaet fallit. For hvis dette sidste var sket, var der ikke et fornuftigt Menneske, der tvivlede paa, at saa havde den paagældende Modregningsret.

Nu kan man sige: Ja, men dette er en ekstraordinær Lov, der giver Sparerne Henstand. Ganske rigtigt! Og derfor maa alle Mennesker finde sig i at vente paa deres Penge. Men her er det mere end en Venten, for de tabe deres Penge, det vil sige, de tabe den Kvotadel, som udgør Sparernes Tab af Beløbet, og det er et Tab, der aldrig oprettes. Jeg vil derfor